

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 12. 2015, č. j. KUOK 108192/2015, č. j. KUOK 108195/2015 a č. j. KUOK 108202/2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 18. 12. 2015, č. j. KUOK 108192/2015, č. j. KUOK 108195/2015 a č. j. KUOK 108202/2015, a rozhodnutí Městského úřadu Kostelec na Hané ze dne 12. 6. 2015, č. j. KnH 1674/2015/DB, č. j. KnH 1675/2015/DB a č. j. KnH 1676/2015/DB, **se zrušují** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta JUDr. Tomáše Vymazala.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podáním ze dne 5. 10. 2010 označeným jako *Splnění ohlášení s výhradou*, doručeným Městskému úřadu Kostelec na Hané (dále též „správce poplatku“) dne 6. 10. 2010, žalobce ohlásil správci poplatku, že na území města Kostelec na Hané provozuje zařízení podléhající místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení

povoleno Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Konkrétně šlo o zařízení provozovaná na adrese HOSPŮDKA NA KOZÍ BRADĚ, Sídliště Sport 786, Kostelec na Hané, typ Multi lotto, výrobní číslo ML 1466, povolené od 10. 12. 2008 do 31. 12. 2017, provoz zahájen dne 19. 12. 2008. V ohlášení žalobce vyjádřil nesouhlas se zpoplatněním jednotlivých interaktivních videoloterních terminálů a požádal o vydání platebního výměru, jímž by byla stanovena výše poplatku.

[2] Pokud jde o plnění poplatkové povinnosti, uhradil žalobce za jednotlivá zpoplatněná období dne 26. 1. 2011 částku 5 000 Kč, dne 29. 3. 2011 částku 5 000 Kč a dne 29. 6. 2011 částku 7 748 Kč. Posléze žalobce požádal o vrácení těchto plateb coby přeplatků na místním poplatku. Městský úřad těmto žádostem nevyhověl. Odvolání žalobce proti těmto rozhodnutím zamítl žalovaný rozhodnutími ze dne 18. 5. 2011, č. j. KUOK 51969/2011, ze dne 10. 10. 2011, č. j. KUOK 111167/2011 a ze dne 23. 3. 2012, č. j. KUOK 28829/2012. Na základě žalob ovšem tato rozhodnutí zrušil Krajský soud v Ostravě rozsudky ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 112/2011-72, č. j. 22 Af 168/2011-41 a č. j. 22 Af 46/2012-42. V odůvodněních těchto rozsudků Krajský soud v Ostravě shodně uvedl, že pokud „žalobce již v ohlášení žádal o vydání platebního výměru na předmětný poplatek, měl správce poplatku I. stupně – bez ohledu na to, že byla splněna ohlašovací povinnost a poplatek i zaplacen – vydat na předmětný místní poplatek platební výměr. Neučinil-li tak, nebyl dosud poplatek nikterak vyměřen, pročez tu není žádný předpis tohoto poplatku ve smyslu § 154 odst. d. ř.“ V této souvislosti pak soud uzavřel, že „rozhodnutí správce poplatku I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného jsou předčasné, neboť závisejí na posouzení otázky, která bude nevyhnutelně řešena v řízení o vyměření předmětného místního poplatku (§ 99 d. ř.), k němuž již žalobce dal žádosti o vydání platebního výměru podnět. O žalobcově žádosti o vrácení přeplatku tak bude možno rozhodnout až poté, co bude platebním výměrem najisto postavena žalobcova poplatková povinnost.“

[3] S odkazem na citované rozsudky Krajského soudu v Ostravě posléze správce poplatku platebními výměry vyměřil žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o místních poplatcích“) a obecně závazné vyhlášky města Kostelec na Hané č. 2/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále též „vyhláška č. 2/2010“).

[4] Konkrétně správce poplatku vyměřil žalobci místní poplatek platebními výměry ze dne 12. 6. 2015, č. 1/1347/2015, č. j. KnH 1674/2015/DB, za období 1. 10. 2010 – 31. 12. 2010 ve výši 5 000 Kč, č. 2/1347/2015, č. j. KnH 1675/2015/DB za období 1. 1. 2011 – 31. 3. 2011 ve výši 5 000 Kč a č. 3/1347/2015, č. j. KnH 1676/2015/DB za období 1. 4. 2011 – 30. 6. 2011 ve výši 7 748 Kč. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že předmětem poplatku je každý ministerstvem povolený koncový terminál JTHZ (tedy jiné technické herní zařízení, pozn. soudu) protože spadají pod pojem JTHZ povolené Ministerstvem financí.

[5] Proti platebním výměrům následně žalobce podal odvolání, které však žalovaný rozhodnutími ze dne 18. 12. 2015, č. j. KUOK 108192/2015, č. j. KUOK 108195/2015 a č. j. KUOK 108202/2015, zamítl a napadené platební výměry potvrdil (posledně citovaným rozhodnutím pouze navíc opravil chybu ve vymezení zpoplatňovaného období).

V odůvodnění se žalovaný zabýval právní povahou zpoplatněných zařízení, jakož i problematikou prekluze práva správce poplatku vyměřit předmětné poplatky. V této souvislosti mimo jiné uvedl, že předmětem řízení před soudem byly též skutečnosti vztahující se ke správě poplatku v rovině vyměřovací, neboť právě poplatková povinnost byla Krajským soudem v Ostravě zpochybněna. V daném případě je tedy nutno aplikovat § 148 odst. 4 daňového řádu, konkrétně písmeno b) tohoto ustanovení

[6] Proti posledně zmiňovaným rozhodnutím míří nyní podaná žaloba.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[7] Žalobce v první řadě namítl, že místní poplatky byly vyměřeny, přestože právo na jejich stanovení již bylo prekludováno. Žalovaný pak nesprávně interpretoval § 148 daňového řádu. Místní poplatky za období roku 2010 a 2011 byly vyměřeny až v době, kdy již nebylo možno poplatky vyměřit. Žalovaný k odvolací námitce nesprávně odkázal na § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. Rozhodnutí soudu v řízení o přeplatku není nezbytné pro stanovení daně, jde o dvě zcela odlišná řízení. Krajský soud v Ostravě ostatně ani posouzení hmotněprávní povinnosti neučinil a odkázal žalovaného právě na vyměřovací řízení. Povinnost vydat platební výměr měl správce poplatku již od doby, kdy byl o to žalobcem požádán. Tato povinnost mu tudíž nevznikla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě. Na věc pak nejde aplikovat ani § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu. Důvodem obou písmen uvedeného ustanovení je skutečnost, že předmět správního řízení je správnímu orgánu dočasně odejmut z dispozice a řeší jej soud. Nyní projednávaná věc, tedy vyměření poplatku, však soudem dosud řešeno nebylo. Soud rozhodoval o zcela jiné fázi daňového řízení a správci poplatku nic nebránilo vydat v mezidobí platební výměr. Krajský soud současně rozhodl ještě v době, kdy bylo možno některé z poplatků ještě vyměřit.

[8] Žalovaný též odkazoval na rozsudky krajského soudu, neidentifikoval však jednotlivá zařízení s nyní vyměřovanými místními poplatky. Žalobce v odvolání namítal, že výše vyměřených poplatků nesouhlasí s výší uváděnou krajským soudem a že o některých obdobích soud ani nerozhodoval. S touto námitkou se žalovaný vypořádal pouze povrchně, čímž svá rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Rovněž byl nejasně uveden použitý právní předpis - zákon o místních poplatcích. Není zřejmé, co se má rozumět „*zněním účinným pro předmětná poplatková období*“.

[9] Dále žalobce uvedl, že správní orgány porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o loteriích“), a § 114 odst. 1, 2, 4, § 116 odst. 2 daňového řádu. Za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nelze stanovit ani vybírat místní poplatek.

[10] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích však hovoří pouze o povolování loterií, nikoliv o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „*jiné technické herní zařízení*“, ani

nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno.

[11] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za taková zařízení nelze vybírat.

[12] Interaktivní videoloterní terminál je pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Interaktivní videoloterní terminál není kompaktním ani funkčně nedělitelným technickým zařízením a není sám osobě schopen sloužit k provozování loterie.

[13] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[14] Ve vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi argumenty vznesenými v odvolání. Předmětem místního poplatku za JTHZ jsou veškerá technická herní zařízení, která kumulativně splňují i podmínku, že jsou povolována Ministerstvem financí. K otázce namítané prekluze žalovaný odkázal na § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu. O aplikovatelnosti tohoto ustanovení v dané věci svědčí i odůvodnění rozsudků Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud věc vrátil do odvolacího stádia a vyměřovacího řízení. Rozhodnutí správce poplatku soud nezrušil, neboť řízení má pokračovat. Žalovaný byl vázán § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) a § 99 daňového řádu a vrátil spis správci poplatku, aby zajistil vyměření poplatkové povinnosti ve smyslu vydaných rozsudků. Teprve po nabytí právní moci platebního výměru může být rozhodnuto o odvoláních ve věci tvrzených přeplatků. Krajský soud se přitom též obsáhle zabýval hmotněprávními otázkami. V řízení ve věci přeplatků se vždy jednalo o řízení ve věci poplatkové povinnosti žalobce, tedy o skutečnostech majících zásadní vliv na postup ve věci vyměření místního poplatku. Ostatně krajský soud i přerušoval řízení vzhledem k řízením vedeným obecně o poplatkové povinnosti před Ústavním soudem a před Nejvyšším správním soudem. Rozbor řízení vedených o předmětných přeplatcích je zavádějící. K odvolacímu přezkumu se v nich bylo možno vrátit až po vyměření poplatkové povinnosti. Napadené platební výměry byly tedy vydány včas, neboť po dobu řízení před krajským soudem došlo ke stavění prekluzivní lhůty pro stanovení poplatku, a to od podání žalob až po prekluzivní lhůty pro stanovení daně pro zpoplatňovaná období. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[15] V replice ze dne 12. 7. 2016 žalobce setrval na již dříve uvedené argumentaci.

V. Posouzení věci soudem

[16] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[17] Co se týče sporného bodu ohledně výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedeného v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích a otázky, zda takové zařízení vůbec podléhá zpoplatnění místním poplatkem, zdejší soud námitky žalobce neshledal důvodnými.

[18] Současně soud považuje již za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa předchozí a již ustálená rozhodovací praxe soudů a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2013, č. j. 2 Afs 73/2013-39, či ze dne 5. 11. 2014, č. j. 2 As 55/2014-46; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „*jiné technické herní zařízení*“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Postup správních soudů potvrdil i Ústavní soud např. v usnesení ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. II. ÚS 2878/13 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[19] Rovněž se správní soudy shodly na tom, že dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích Ministerstvo financí může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení jiné hry, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Zda výrok takového povolení zní „povoluje“ nebo „schvaluje“, není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39).

[20] Těmto závěrům odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění jejich rozhodnutí. Z uvedeného zároveň plyne i to, že v daném případě nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*.

[21] V rovině obecné existence poplatkové povinnosti žalobce tedy soud pochybení správních orgánů neshledal. Jinak tomu však bylo v rovině trvání práva správních orgánů ke stanovení místního poplatku.

[22] Zde je nutno argumentaci rozdělit dle jednotlivých napadených rozhodnutí:

Rozhodnutí č. j. KUOK 108192/2015 – zpoplatněné období 1. 10. 2010 – 31. 12. 2010

[23] Podle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2010, platilo, že nebudou-li poplatky zaplacený (odvedeny) včas nebo ve správné výši, vyměří obec poplatek platebním výměrem. Dle § 12 odst. 1 a 2 téhož zákona pokud poplatník nebo plátce nesplní svoji poplatkovou povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou obce, lze dlužné částky vyměřit nebo doměřit do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla. Byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření nebo doměření poplatku, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl poplatník nebo plátce o tomto úkonu písemně uvědoměn. Vyměřit a doměřit poplatek lze nejpozději do 10 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla.

[24] Podle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 2/2010 (jež dle svého článku 10 nabyla účinnosti dnem 1. 10. 2010) vzniká poplatková povinnost dnem, ve kterém byl výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále též „výherní zařízení“) uvedeno do provozu. Dle čl. 5 odst. 1 vyhlášky je poplatník povinen ohlásit správci poplatku uvedení výherního zařízení do provozu a ukončení jeho provozu ve lhůtě 15 dnů od této skutečnosti. Sazba poplatku za každé výherní zařízení na tři měsíce činí 5 000 Kč (čl. 6 odst. 1). Dle článku 7 této vyhlášky je pak poplatek splatný vždy k poslednímu dni kalendářního čtvrtletí ve výši odpovídající době provozování výherního zařízení v tomto kalendářním čtvrtletí. Podle čl. 8 odst. 4 vyhlášky je poplatník povinen jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této obecně závazné vyhlášky písemně ohlásit správci poplatku do 15 dnů ode dne nabytí účinnosti této obecně závazné vyhlášky.

[25] Z uvedeného plyne, že v daném případě byl žalobce povinen ohlásit předmětné zařízení (jež bylo uvedeno do provozu ještě před nabytím účinnosti vyhlášky) nejpozději dne 16. 10. 2010, což také učinil, neboť podání *Splnění ohlášení s výhradou* správci poplatku zaslal dne 5. 10. 2010 (správci poplatku bylo doručeno následujícího dne). Žalobce však poplatek včas neuhradil. Platbu za čtvrté čtvrtletí roku 2010 ve výši 5 000 Kč měl žalobce provést do 31. 12. 2010, učinil tak až dne 26. 1. 2011.

[26] Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, č. 3096/2014 Sb. NSS (věc *ADMIRAL GLOBAL BETTING*), správce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost, sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil.

[27] Je zjevné, že v tomto případě nebyly podmínky stanovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pro povinné vydání platebního výměru splněny, neboť žalobce z citovaných podmínek splnil pouze to, že sdělil odůvodněné pochybnosti o poplatkové povinnosti a požádal o vydání platebního výměru. Jelikož však žalobce poplatek nezaplatil včas, vznikla správci poplatku povinnost jej vyměřit přímo ze zákona (§ 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích). Správce poplatku tak ovšem učinil až dne 12. 6. 2015 (pravomocně pak dne 22. 12. 2015), tedy po uplynutí lhůty pro stanovení poplatku.

[28] Tříletá prekluzivní lhůta podle § 12 odst. 1 zákona o místních poplatcích odvozovala počátek svého běhu ode dne 31. 12. 2010. Měla tedy skončit dne 31. 12. 2013. Zde bylo podstatné, zda nedošlo k nějaké skutečnosti, která by způsobila její prodloužení, přetržení

nebo stavění (např. podle § 148 odst. 2, 3 a 4 daňového řádu). Tak tomu však nebylo. Soud ze správního spisu nezjistil, že by správce poplatku učinil jakékoli relevantní úkony před vydáním platebních výměrů dne 12. 6. 2015.

[29] Žalovaný pak ve vztahu k běhu prekluzivní lhůty poukazoval zejména na to, že došlo k jejímu stavění dle § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, a to vzhledem k soudním řízením vedeným ohledně přezkumu rozhodnutí správce poplatku a žalovaného o žalobcových žádostech o vrácení přeplatků na předmětných poplatcích. Podle uvedeného ustanovení *lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně*. Pro případnou aplikaci tohoto ustanovení je v daném případě podstatné, že o vznesených otázkách, tedy jak o vyměření místních poplatků, tak o existenci přeplatků na nich, není příslušný rozhodnout soud, ale pouze kompetentní správce poplatku. Rozhodnutí o vyměření místního poplatku, stejně jako rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku toliko podléhá přezkumu správních soudů. Správní soudy však zkoumají pouze otázku zákonnosti napadených rozhodnutí, nejsou však příslušné ke stanovení poplatku, ani k vrácení přeplatků. Závazným rozhodnutím o výši místního poplatku či o existenci přeplatku na něm, tak může být pouze rozhodnutí příslušného správce poplatku. Předmětné ustanovení daňového řádu se vztahuje na ty situace, o nichž soudu přísluší meritorně rozhodovat, tedy např. o určení vlastnictví, neplatnosti právních jednání, rozsahu společného jmění manželů apod. Zajisté si lze představit celou řadu podobných otázek. Takovou však není stanovení místního poplatku, ani rozhodování o zákonnosti rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku. Je zřejmé, že Krajský soud v Ostravě se z povahy věci musel zabývat též otázkami souvisejícími se stanovením místního poplatku, nečinil tak nicméně v řízení, jež by dle daňového řádu mělo vliv na běh prekluzivní lhůty pro jeho stanovení.

[30] Stejně tak ve věci nebylo aplikovatelné ani ustanovení § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu, podle něhož *lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem*. Řízení vedené před krajským soudem ve věci přeplatku na místním poplatku není vzhledem k odlišným fázím daňového řízení (řízení vyměřovací x řízení platební) důvodem pro stavění běhu prekluzivní lhůty pro vyměření poplatku samotného. „*Souvislostí se stanovením daně*“ má zákon zjevně na mysli onu konkrétní daň (zde poplatek), o níž je řízení před správním soudem či před soudem Ústavním vedeno. Tak tomu však v daném případě nebylo.

[31] Ke stejnému závěru ostatně dospěl i samotný Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 25. 7. 2017, č. j. 65 Af 12/2016-72, který se týkal obdobné věci stejných účastníků a kde žalovaný argumentoval stejným způsobem.

Rozhodnutí č. j. KUOK 108195/2015 – zpoplatněné období 1. 1. 2011 – 31. 3. 2011 a Rozhodnutí č. j. KUOK 108202/2015 – zpoplatněné období 1. 4. 2011 – 30. 6. 2011

[32] Podle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011, platilo, že nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obec poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem. Ustanovení § 12 zákona o místních poplatcích bylo v souvislosti s přijetím zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ke dni 1. 1. 2011 zrušeno. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet

dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.

[33] S ohledem na čl. 7 vyhlášky č. 2/2010, byla splatnost místního poplatku, a tedy i počátek běhu lhůty pro stanovení poplatku, dne 31. 3. 2011, resp. 30. 6. 2011. Žalobce za toto období místní poplatek uhradil včas. Za první čtvrtletí roku 2011 uhradil částku 5 000 Kč dne 29. 3. 2011, a za druhé čtvrtletí roku 2011 uhradil částku 7 748 Kč dne 29. 6. 2011.

[34] Vzhledem k tomu, že žalobce ve lhůtě sdělil kvalifikovaným způsobem pochybnosti o své poplatkové povinnosti, současně požádal o vydání a doručení platebního výměru a místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil, bylo povinností správce poplatku vydat platební výměr (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34). Správce poplatku tak ovšem učinil až dne 12. 6. 2015 (pravomocně pak dne 22. 12. 2015), tedy po uplynutí lhůty pro stanovení poplatku.

[35] Tříletá prekluzivní lhůta podle § 148 odst. 1 daňového řádu odvozovala počátek svého běhu ode dne 31. 3. 2011, resp. 30. 6. 2011. Měla tedy skončit dne 31. 3. 2014, resp. 30. 6. 2014. Rovněž zde bylo podstatné, zda nedošlo k nějaké skutečnosti, která by způsobila její prodloužení, přetržení nebo stavění. Nebylo ale tomu tak ani v těchto obdobích. Ani zde soud ze správního spisu nezjistil, že by správce poplatku učinil jakékoli relevantní úkony před vydáním platebních výměrů dne 12. 6. 2015. K argumentaci žalovaného ohledně § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu se již soud vyjádřil výše.

[36] S ohledem na závěr o prekluzi práv na stanovení poplatků za všechna zpoplatňovaná období se již soud nezabýval zbývajícími žalobními námitkami.

VI. Závěr a náklady řízení

[37] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku, za nezákonná. Proto je zrušil (§ 78 odst. 1, 3 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[38] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[39] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v tomto případě za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 2 x 3 100 Kč, dva režijní paušály ve výši 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy celkem 6 800 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada

za zaplacené soudní poplatky ve výši 3 x 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 17 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu. Ustanovení § 12 odst. 3 advokátního tarifu se v nyní projednávané věci neuplatní, jelikož nedošlo ke spojení více věcí.

[40] Soud naopak žalobci nepřiznal náhradu za repliku k vyjádření žalovaného ze dne 12. 7. 2016, neboť v argumentační linii žalobce pro věc nepřinesla nic nového, ať již po stránce právní či skutkové. Obsahově se tak nejednalo o důvodně vynaložený úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a § 60 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010-59).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. března 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu